

Kristusek

Když jsem nastoupil na Matfyz, bylo vše nové a o překvapení nebyla nouze. Před vlastním nástupem na fakultu se konalo tradiční soustředění budoucích studentů na Albeři v jižních Čechách. Pozemek tábora jsme sdíleli spolu s drzými syslíky, kteří byli zvyklí získávat potravu i z batohů studentů. Pokud jste si rozespalí sáhli po ránu do batohu pro cokoli, mohlo to skončit mimořádným šokem. Na soustředění probíhaly různé přednášky, které měly za cíl zmírnit trauma z následného studia ve skutečných posluchárnách. A určitě nebylo od věci seznámit se s budoucími spolužáky. Vždycky se tvrdilo, že matfyzáci jsou divní, což jsem nebral nijak vážně, ale musím přiznat, že jeden z účastníků soustředění byl poněkud exotickým členem naší společnosti.

Kristusek, jak jsme mu začali říkat, měl dlouhé vlasy a s nikým se moc nebavil. Na tom by samozřejmě ještě nebylo nic divného. Jenže on chodil zásadně bosý. Všude. Žádné boty totiž neměl. A večer, když skončily přednášky, jen suše oznámil: „Jdu spát do lesa!“ Nezáleželo na tom, zda přšlo nebo ne, s námi ve stanech prostě nebyl. Později v Praze jsme zjistili, že i metrem jezdí bez bot, takže nešlo jen o táborovou recesi.

To hlavní překvapení přišlo na první přednášce z matematiky, která proběhla ve velké posluchárně M1 na Karlově. Kristusek přišel i přes podzimní plískanici bez bot, což již nikoho neohromilo. Nesedl si na židli, jako my ostatní, ale na desku určenou ke psaní poznámek. Na ní zkřížil své bosé nohy do tureckého sedu. Tím zaujal nejen nás, neboť se ocitnul vysoko nad námi, ale i přítomného pedagoga. Z batůžku vyndal bochník chleba, který se jal postupně ujídat. Zatímco my si poctivě psali poznámky z probírané látky, Kristusek se nechutně ládoval. Nikdo z nás netušil, zda je natolik mimořádně inteligentní, že mu stačí výklad jen letmo sledovat, nebo si jen spletl posluchárnu se sídlem nějaké sekty.

Čas postupně plynul, Kristusek sedával pravidelně se svým bochníkem nad našimi hlavami a my i doktor Kopáček, který nám přednášel matematiku, jsme ho přijali jako jakýsi kolorit běžného dne a jeho přítomnost přestali vnímat. Překvapil nás pak ještě jednou zhruba po měsíci a půl, když jsme všichni byli přijímáni do řad studentů při imatrikulaci ve staroslavném Karolinu. Společenský oblek byl nutností a Kristusek o tom byl nepochybně informován. Zjevně si vědom vážnosti situace měl na nohách odrbané plátěné tenisky a kolem pasu se vyzdobil barevným šátkem. Na nás spolužáky to udělalo dojem, protože jsme ho poprvé viděli obutého a změna v oblečení byla markantní. Bohužel to ale nezapůsobilo na vedoucí studijního oddělení, která ho neznala a do auly ho odmítla vpustit. Následovala slovní přestřelka, které se zúčastnili i někteří studenti a pedagogové a nakonec dobro zvítězilo nad prvním dojmem a vedoucí studijního oddělení kapitulovala a Kristuska vpustila dovnitř, i když se jí to ani za mák nelíbilo. A tak se náš Kristusek stal skutečným studentem Karlovy univerzity.

Určitě byste nyní chtěli vědět, co dělá Kristusek dnes. Zda je slavným vědcem, usedlým pedagogem nebo se věnuje nějaké jiné bohulibé činnosti. Nevím. Poctivě s námi ochodil první semestr, nevynechal jedinou přednášku. Nikdo z nás ho ale u žádné zkoušky nikdy neviděl a do druhého semestru již nenastoupil. Tak, jak se objevil, zase zmizel. Možná někde dodnes bosky bloumá ulicemi hlavního města. A možná je opravdu slavný a úspěšný. Kdo ví.